

standige. Stattenmidde. Allerede i Samlingen af Nødsfælde Stænder 1835—36; dengang Toldrevisionen blev forhandlet, erklærede Stænderne — det er blot nogle faa Vinter, om jeg maa have Lov til at opløse dem — at med 48 Stemmer mod 11 beslutter man allerunderdantigst at henstille til Hans Majestæt Kongen, om ikke, naar Toldintraderne i Tiden maatte give Overskud over den calculerede Sum, dette Overskud da først og fremmest maa anvendes til at nedsætte og til sidst ophebe Læstespengene. Derjom man vil see efter i det Værk, der er udgivet af Grev Spönned om det danske Toldvæsen, vil man finde, at han, hvem vi jo — og jeg troer med Rette — ansee for en Toldautoritet, siger, at det vilde være høist ønskeligt at faae denne Afgift aldeles hævet; men den daværende Tarifcommission kunde ikke bringe dette i Forslag, da Afgiften indbragte 238,000 Rd. aarlig, og det var en Indtægt, som man var sikker paa at faae. Ganske vist! thi man har jo Skibet til Pant som Sikkerhed for Afgiften. De næst have vi hørt af, hvad den foregaaende ærede Taler oplæste, at vor høitærede Finantsminister den 12te December 1867 erklærede til det ærede Medlem fra Tjen (N. Andersen), at han var betænkt paa i den da indværende Samling at forelægge et Lovudkast om Nedsættelse af Skibsafgifterne. Endelig har, saavidt mig bekjendt i 1868; da denne Sag atter var paa Bane her — jeg siger, jeg har hørt det, og formoder, at det er rigtigt — Grossereretsocietetet meget indtrængende gjort en Genstilling til den høitærede Finantsminister om en Ophævelse eller Nedsættelse af Læstespengene, og hvis jeg ikke tager meget fejl, er dette Andragende fra Grossereretsocietetet gjentaget iaar. Der synes altsaa at have været brugt alle mulige Midler for at komme med denne Reform. Jeg har sagt, at det er den ubilligste Fremgangsmaade, man kan tænke sig mod en vigtig Industri, at vi saaledes belejvre den med Afgifter, at det

næsten bliver utaaleligt, og foruden disse Læstespenge have vore vise Toldforfattere paalagt enhver Skibslæst; der bygges her i Landet, en Afgift af omtrent 10 Rd.; dette vil man finde er Tilfældet, naar man nøie udregner Tolden paa alle de Materialier, der medgaae til Bygningen. Der gjøres altsaa Alt for at hindre den næst efter Algerbruget største og vigtigste Industri her i Landet, og naar jeg siger, at dette har baaret sine Frugter, saa vil jeg dog nævne, at der, hvor man har baaret sig fornuftigere ad, nemlig i Norge, er to Smaabyer, nemlig Tønsberg og Arendal, der have ligesaa mange Skibslaster som hele Kongeriget Danmark. Denne Industri, som skulde være os af saa overordentlig Bigtighed, sygner altsaa. Det ærede Medlem fra Svendborg Amt (Steenstrup) har givet Exempler paa, hvorledes Næringsaffatten opkræves for Smaafartøier i den af ham nævnte Fart. Jeg holder i min Haand Uddrag af et Rhederis Bøger, som jeg er vis paa blive ansete i en vid Kreds for fuldkommen paalidelige, hvorefter Afgifterne, naar man slaaer dem sammen, for Fartøier, som fare paa Belgien, England og Norge, og som gjøre alle de Reiser, som det er muligt for en rask Expedition at overkomme nogenlunde heldigt, ere henved 4 pCt.; men have vi nogen anden Gjensind her i Landet, der betaler en Giendomsstat af henved 4 pCt. og meget mere, saaledes som det ærede Medlem bemærkede? Hvis det ærede Medlem havde føiet den indenlandske Fart til, vilde han have fundet, at i Gjennemsnit — forsaavidt man kan komme til en Gjennemsnitsberegning i dette Forhold — betales der af de Smaafartøier, der fare med Korn, Muursteen og lignende Ting, 4—6 pCt. i Næringsaffat. Dette betale de af deres fattige Bedrift, som jeg kan kalde den; thi det er den jo bleven, efterat Dampskibene have taget den største Deel af Farten. Og naar saa en saadan fattig Skibper har lidt hele Aaret igjennem og betalt Statskassen de store Afgifter, saa kommer man til ham og siger: Hvad har Du havt i Ind-